

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 405/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Šepeľovou, Námestie slobody 13/25, Humenné, proti postupu Okresnej prokuratúry Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 278/23/7702 a proti postupu Krajskej prokuratúry v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 KPt 239/24/7700 a jej uzneseniu a upovedomeniu z 23. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 10. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresnej prokuratúry Humenné (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 278/23/7702 a postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 KPt 239/24/7700 a jej uznesením a upovedomením z 23. decembra 2024. Zároveň od ústavného súdu požaduje vydať rozhodnutie, ktorým by zakázal pokračovať okresnej prokuratúre a krajskej prokuratúre v porušovaní jej základných práv a uložil im povinnosť nahradiť jej trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ odboru kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Slovenskej republiky Humenné (ďalej len „vyšetrovateľ“) vedie v konaní pod ČVS: ORP-87/2-VYS-HE-2023 trestné stíhanie (tzv. vo veci) za prečin

neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla pre skutok spočívajúci v tom, že zodpovedná osoba konajúca za obchodnú spoločnosť PROMETHEUS s. r. o. v reštrukturalizácii, Štefánikova 18, Humenné [(ďalej len „Prometheus“); jej jediným štatutárnym orgánom a spoločníkom je sťažovateľka, pozn.], uzatvorila 14. decembra 2018 s obchodnou spoločnosťou UniCredit Fleet Management, s. r. o., Šancová 1/A, Bratislava (ďalej len „Unicredit“), zmluvu o operatívnom lízingu a následne dve nájomné zmluvy, na základe ktorých jej boli spoločnosťou Unicredit odovzdané 20. decembra 2018 a 4. septembra 2020 do nájmu dve osobné motorové vozidlá, avšak z dôvodu omeškania so splácaním nájomného obchodná spoločnosť Unicredit 15. decembra 2022 odstúpila od zmluvy o operatívnom lízingu a vyzvala nájomcu obchodnú spoločnosť Prometheus o bezodkladné vydanie predmetných vozidiel, ku ktorému ale nedošlo, a týmto konaním spôsobila obchodnej spoločnosti Unicredit škodu v sume najmenej 133 000 eur.

3. Dotknuté osobné motorové vozidlá boli v trestnom konaní zaistené príkazmi okresnej prokuratúry č. k. Pv 278/23/7702-9 a č. k. Pv 278/23/7702-10, obidva z 20. decembra 2023, a neskôr na základe pokynu okresnej prokuratúry č. k. Pv 278/23/7702-25 z 29. júla 2024 vyšetrovateľ uznesením pod ČVS: ORP-87/2-VYS-HE-2023 z 2. augusta 2024 rozhodol o ich vrátení obchodnej spoločnosti Unicredit s odôvodnením, že už neboli potrebné pre ďalšie konanie.

4. Proti zmienenému rozhodnutiu o vrátení vecí sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú krajská prokuratúra vyhodnotila ako dôvodnú, preto uznesením č. k. 3 KPt 239/24/7700-13 z 23. decembra 2024 rozhodnutie vyšetrovateľa z 2. augusta 2024 zrušila a prikázala mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

5. Vzhľadom na nesúhlas s postupom okresnej prokuratúry v trestnom konaní sťažovateľka podala aj žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku, ktorú krajská prokuratúra vyhodnotila ako nedôvodnú, o čom sťažovateľku informovala upovedomením č. k. 3 KPt 239/24/7700-14 z 23. decembra 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti prvom rade namieta, že vyšetrovateľ a okresná prokuratúra neskúmali a neposúdili vzájomný vzťah zmluvy o operatívnom lízingu a zmlúv o nájme motorových vozidiel ani platnosť a účinnosť relevantných právnych titulov, z ktorých plynulo užívacie právo obchodnej spoločnosti Prometheus k motorovým vozidlám, ale ani samotnú platnosť odstúpenia od zmluvy o operatívnom lízingu a napriek tomu bezdôvodne a bez splnenia zákonom ustanovených podmienok vydali uznesenie o začatí trestného stíhania, uznesenie o vznesení obvinenia a rovnako bez posúdenia relevantných skutočností vydali uznesenie o vrátení vecí.

7. Slovom sťažovateľky, je síce pravdou, že krajská prokuratúra zrušila uznesenia o vznesení obvinenia a o vrátení vecí, ale neparticipovala na náprave jej porušených majetkových práv. Sťažovateľka je presvedčená, že obchodná spoločnosť Prometheus bola právoplatným nájomcom motorových vozidiel aj k 10. marcu 2025 s právom užívať ich, preto krajská prokuratúra mala učiniť nápravu vrátením zaistených vecí sťažovateľke, ktorá je jediným štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti Prometheus.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 278/23/7702 a postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 KPt 239/24/7700 a jej uznesením a upovedomením z 23. decembra 2024, ku ktorému malo dôjsť tým, že zaistené osobné motorové vozidlá neboli v konečnom dôsledku vrátené sťažovateľke.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresnej prokuratúry:

9. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, prípadne iný orgán verejnej moci. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ostatné orgány verejnej moci a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo, resp. iné orgány verejnej moci a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k postupu okresnej prokuratúry sťažovateľka disponovala možnosťou uplatniť žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku, ktorú aj využila. O tejto žiadosti bola oprávnená a povinná rozhodnúť krajská prokuratúra. Žiadosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľky vo vzťahu k postupu okresnej prokuratúry.

10. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť neostávalo iné iba ústavnú sťažnosť v tejto časti proti postupu okresnej prokuratúry pri predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom a uznesením krajskej prokuratúry č. k. 3 KPt 239/24/7700-13 z 23. decembra 2024:

11. Napadnutým uznesením krajská prokuratúra zrušila uznesenie vyšetrovateľa z 2. augusta 2024 o vrátení zaistených vecí (osobných motorových vozidiel) obchodnej spoločnosti Unicredit a vyšetrovateľovi prikázala, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Z uvedeného je zrejmé, že po vydaní napadnutého rozhodnutia krajskej prokuratúry neboli zaistené veci právoplatne vrátené žiadnemu z do úvahy prichádzajúcich (žiadajúcich) subjektov. Uvedená parciálna otázka trestného konania teda nebola právoplatne rozhodnutá. Práve táto okolnosť je osobitosťou aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľky, t. j. že táto smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu krajskej prokuratúry, čo znamená, že konanie o predmetnej čiastkovej otázke trestného konania (vrátení vecí) ďalej pokračuje.

12. Ústavný súd vo všeobecnosti k tomu uvádza, že v minulosti v obdobných prípadoch odmietol pre nedostatok právomoci ústavné sťažnosti proti kasačným rozhodnutiam súdov (prípadne iných orgánov verejnej moci), kde vyslovil názor, že ústavná sťažnosť je v danej situácii podaná

predčasne, keďže v takýchto veciach má sťažovateľ (tu sťažovateľka) možnosť v ďalšom štádiu konania pred tak pred orgánmi činnými v trestnom konaní a príp. aj neskôr pred všeobecným súdom uplatniť ochranu označených práv, aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 38/2013, I. ÚS 167/2012, I. ÚS 214/2014, III. ÚS 251/2018, III. ÚS 305/2020, II. ÚS 76/2021).

13. Samozrejme, uvedený právny názor neplatí absolútne a ústavný súd už zrušujúce rozhodnutia preskúmaval (pozri II. ÚS 439/2015, II. ÚS 398/08, II. ÚS 152/2016). K tomu je však potrebné uviesť, že k zrušeniu zrušujúceho rozhodnutia dochádza iba v tom prípade, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam, a tak znehodnocujú ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 6/2018). Z hľadiska procesných garancií súdnej a inej právnej ochrany by muselo ísť o kvalifikovaný procesný exces (zjavná chyba výroku, absencia zákonného podkladu, vydanie nepríslušným orgánom, svojvôľa). Z hľadiska hmotného práva by malo ísť o očividný nepomer medzi sledovaným cieľom a použitými prostriedkami na jeho dosiahnutie (obdobne IV ÚS 437/2021). Predmetná vec sťažovateľky však podľa názoru ústavného súdu takýmto prípadom rozhodne nie je.

14. Napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry nie je konečným rozhodnutím, ale je rozhodnutím, ktorým sa vec vrátila na opätovné konanie a rozhodnutie vyšetrovateľovi, a teda sťažovateľka bude mať/má možnosť naďalej (a opätovne) uplatniť ochranu svojich práv už v rámci prípravného trestného konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Inak povedané, sťažovateľka sa bude môcť dožadovať ochrany svojich v ústavnej sťažnosti označených práv a v plnom rozsahu uplatniť všetky argumenty, ktorými podporuje svoju ústavnú sťažnosť.

15. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po svoj koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

16. Uvedené princípy možno primerane aplikovať aj na takú parciálnu otázku, akou je vrátenie veci v trestnom konaní.

17. Keďže vzniknutá situácia a platná právna úprava nepochybne umožňujú sťažovateľke v nasledujúcom priebehu trestného konania domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich označených práv, ústavný súd, rešpektujúc princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

18. Nad rámec uvedeného ústavný súd, uplatňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, považuje za potrebné uviesť nasledujúce.

19. Sťažovateľka napadnutému uzneseniu vytyka, že krajská prokuratúra ním síce zrušila uznesenie vyšetrovateľa o vrátení vecí (motorových vozidiel obchodnej spoločnosti Unicredit), ale nerozhodla o tom, aby tieto veci boli vrátené sťažovateľke, resp. obchodnej spoločnosti Prometheus. Urobiť tak mala z dôvodu, že dôsledným skúmaním zmlúv uzavretých medzi menovanými obchodnými spoločnosťami s následnou riadnou aplikáciou právnych noriem civilného práva na postupy oboch spoločností by orgány činné v trestnom konaní dospeli k záveru o práve sťažovateľky (resp. obchodnej spoločnosti Prometheus) k užívaniu zaistených vecí, príp. ich vlastníctvu. Predovšetkým sťažovateľka zotrvala na názore, že právo užívania pre obchodnú spoločnosť Prometheus vyplynulo výlučne zo zmlúv o nájme vozidiel, ktoré vznikli platne nezávisle od zmluvy o operatívnom lízingu. Bola presvedčená, že riadnou aplikáciou civilného práva (zistovanie zániku zmlúv, zákonnosti zmluvných podmienok, platnosť odstúpenia od zmluvy o operatívnom lízingu, regulárnosť vystavenia a doručenia s predmetom zmlúv súvisiacich faktúr, existencia uzavretia kúpnych zmlúv, uhradenie nájomného a pod.) by šetrenie vecí, ktoré ale vykonané nebolo, vyústilo v prospech jej predstáv.

20. Krajská prokuratúra, citujúc § 97 ods. 1 Trestného poriadku, toto interpretovala, že orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorý vec vracia, je povinný v rámci posudzovania predbežných otázok skúmať otázku vlastníckeho práva k veci, ako aj otázku existencie iného práva k veci predstavujúceho právny základ oprávnenosti držby takej veci. Pokiaľ však existujú pochybnosti o práve k veci, vec sa ponechá v úschove podľa § 94 Trestného poriadku a osoba, ktorá si na vec robí nárok, sa upozorní, aby ho uplatnila v civilnom procese.

21. Konajúca krajská prokuratúra poukázala na to, že žiadosť o zrušenie zaistenia a vrátenie oboch motorových vozidiel podala nielen sťažovateľka, ale aj obchodná spoločnosť Unicredit (podaniami zo 14. marca 2024). Nebola preto opodstatnená argumentácia sťažovateľky, že žiadosť o zrušenie zaistenia a vrátenie vecí podala iba obchodná spoločnosť Prometheus. Avizovala pritom, že nezloženie týchto žiadostí do vyšetrovacieho spisu okresnej prokuratúry vytkne.

22. Následne krajská prokuratúra uznala námietku sťažovateľky o arbitrárnosti prvostupňového rozhodnutia o vrátení vecí obchodnej spoločnosti Unicredit. Aprobowała jej (sťažovateľkin) názor, že v prípravnom konaní nebol produkovaný dôkaz o tom, že by lízingový prenajímateľ (Unicredit) písomne odstúpil aj od nájomných zmlúv, a pripomenula rozhodovaciu prax súdov, že zmluva o operatívnom lízingu ako zmluva rámcová a zmluva o nájme motorového vozidla ako zmluva realizačná sú samostatnými zmluvami a aj keby v dôsledku odstúpenia zanikla rámcová zmluva, takéto odstúpenie by nemalo vplyv na existenciu uzavretých realizačných zmlúv, a teda aj práv a povinností z týchto zmlúv pre zmluvné strany plynúcich.

23. Krajská prokuratúra však identifikovala protichodnosť tvrdení oboch zainteresovaných obchodných spoločností o tom, či prenajímateľ (Unicredit) odstúpil iba od zmluvy o operatívnom lízingu, alebo súčasne aj od nájomných zmlúv zakladajúcich vecné – užívacie právo obchodnej spoločnosti Prometheus k veciam. Vznikla tak potreba posúdenia relevancie jednotlivých právnych úkonov strán sporu v kontexte interpretačných pravidiel stanovených civilnými predpismi.

24. Z odstúpenia od zmluvy z 15. decembra 2022 jednoznačne vyplynulo, že obchodná spoločnosť Unicredit odstúpila iba od zmluvy o operatívnom lízingu. So zreteľom na jej požiadavku bezodkladne vydať veci, ktoré boli predmetom nájmu, však bolo možné podľa krajskej prokuratúry dedukovať, že prenajímateľ (Unicredit) mal v úmysle ukončiť aj nájomné pomery k vozidlám

založené zmluvami o nájme. Prenajíateľ (Unicredit) tak svojím imperfektným prejavom vôle založil pochybnosti o validite právneho úkonu vo vzťahu k zmluvám o nájme, čím spornú situáciu vyvolal.

25. Nadväzujúc na uvedené, krajská prokuratúra poukázala na skutočnosť, že civilné súdy konali v dvoch civilných konaniach o návrhu obchodnej spoločnosti Prometheus na vydanie predbežných opatrení týkajúcich sa zaistených motorových vozidiel (konania vedené pod sp. zn. 3Cob/71/2024 a sp. zn. B1-33Cb/13/2023) a z ich rozhodnutí vyplýva identická skutková a právna argumentácia subjektov, ktoré si v tomto trestnom konaní uplatnili právo na vrátenie vecí. V oboch prípadoch Krajský súd v Bratislave rozhodol o nevyhovení návrhu obchodnej spoločnosti Prometheus na vydanie neodkladného opatrenia. Argumentoval poukazom na spornosť vlastníckeho či užívacieho práva žalobcu (Prometheus) k motorovým vozidlám a rovnako aj spornosťou toho, či došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy. Podľa civilného súdu až rozsiahlejším dokazovaním vo veci samej bude možné relevantne zhodnotiť, komu a v akom rozsahu svedčia nároky vyplývajúce z právneho vzťahu medzi stranami sporu založeného zmluvou o operatívnom lízingu.

26. Krajská prokuratúra vyvodila, že dokazovanie, ktoré bolo vykonané v civilných konaniach v podstate v identickom rozsahu ako dokazovanie v tomto trestnom konaní, neposkytlo spoľahlivý podklad na právne posúdenie otázky vlastníckeho, resp. užívacieho práva k zaisteným motorovým vozidlám v takej kvalite, aby bolo možné určiť subjekt, ktorého právo na vec by bolo nepochybné. Preto uzavrela, že neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie o vrátení vecí podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku obchodnej spoločnosti Unicredit, resp. sťažovateľke konajúcej v mene obchodnej spoločnosti Prometheus, ktoré žiadali o vrátenie vecí, pretože právo žiadateľov na vec nebolo nepochybné.

27. Z uvedenej rekapitulácie odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajská prokuratúra nemohla postupovať podľa predstáv a očakávaní sťažovateľky. Argumentáciu krajskej prokuratúry je pritom potrebné považovať za zrozumiteľnú, založenú na racionálnej úvahe s logickým a zákonu zodpovedajúcim záverom.

28. Evidentne nešlo o svojvoľné alebo neodôvodnené rozhodnutie, ktoré by neprípustne zasiahlo do základných práv sťažovateľky tak, ako ich označila. Argumentácia krajskej prokuratúry konajúcej v medziach svojej právomoci sa javí v danej veci ako dostatočná a presvedčivá. Len skutočnosť, že sťažovateľka má na vec odlišný názor, sama osebe nemôže odôvodňovať porušenie jej základných práv. Sťažovateľka pritom v podanej ústavnej sťažnosti nedokázala ústavne relevantným spôsobom spochybniť závery, na ktorých krajská prokuratúra založila napadnuté uznesenie.

29. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

30. Vzhľadom na tieto skutočnosti je ústavná sťažnosť sťažovateľky v tejto časti zjavne neopodstatnenou, čo predstavuje dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv postupom a upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 3 KPt 239/24/7700-14 z 23. decembra 2024:

31. Sťažovateľka žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora okresnej prokuratúry založila opäť na námietke, že orgány činné v trestnom konaní otázku užívacieho práva k motorovým vozidlám neskúmali skrz aplikáciu noriem civilného práva. Znova pripomenula, že odstúpenie od zmluvy o operatívnom lízingu nemalo za následok odstúpenie od zmlúv o nájme vozidiel. Navyše, dôvod na odstúpenie od zmluvy o operatívnom lízingu neexistoval. Podľa sťažovateľky došlo aj k uzatvoreniu kúpnych zmlúv medzi dotknutými obchodnými spoločnosťami, ktorých predmetom boli zmieňované vozidlá, keď akceptovala faktúry obchodnej spoločnosti Unicredit fakturujúce nájom, zmluvnú pokutu a hlavne „cenu vozidiel“, pritom k ich akceptácii došlo vykonaním čiastočnej úhrady – uznaním dlhu, čím kupujúci prejavil svoj súhlas s fakturovanou cenou a došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy.

32. Vo svojom podaní sťažovateľka spochybnila aj príkazy okresnej prokuratúry na zaistenie predmetných motorových vozidiel, ktoré jej boli prv doručené bez odôvodnenia, neskôr (2. januára 2024) s odôvodnením, ktoré považovala za arbitrárne.

33. Okrem uvedeného sťažovateľka argumentovala, že zaistené veci mali byť vrátené jej, pretože nik iný si v trestnom konaní neuplatnil právo na ich vrátenie.

34. Sťažovateľka preto vyvodila, že prokurátor okresnej prokuratúry svoje povinnosti nevykonával v súlade s platnou právnou úpravou, nevykonával opatrenia a neprijal rozhodnutia na nápravu nezákonného stavu. Jeho postup bol svojvoľný a nezákonný, o čom svedčilo aj to, že ignoroval žiadosť o zrušenie zaistenia doručenú 22. decembra 2023 a nekonal o námietke zaujatosti proti jeho osobe.

35. Krajská prokuratúra, reagujúc na uvedené námietky sťažovateľky, konštatovala, že okresná prokuratúra na základe dovtedy vykonaného vyšetrovania správne uzavrela, že obchodná spoločnosť Prometheus nebola nepochybným vlastníkom vecí a v súvislosti s týmto záverom upriamila pozornosť na odôvodnenie svojho uznesenia, ktorým zrušila uznesenie vyšetrovateľa o vrátení vecí, na ktoré v podrobnostiach odkázala a zdôraznila, že aj civilné súdy rozhodujúce na podklade sťažovateľkou podaného návrhu na konanie dospeli k záveru o potrebe vykonania rozsiahlejšieho dokazovania poskytujúceho náležitý skutkový základ pre právne posúdenie oprávnenosti uplatňovaných práv. Argumentačná pozícia sťažovateľky v trestnom konaní pritom bola identická s tou, ktorú prezentovala v civilných konaniach. Ňou sformulovaný návrh v postavení žalobcu znel tak, že žalovaný (Unicredit) je ako predávajúci povinný umožniť žalobcovi (Prometheus) ako kupujúcemu nadobudnúť vlastnícke právo k inkriminovaným motorovým vozidlám. Takto koncipovaný petit podaného návrhu svedčil podľa krajskej prokuratúry o absencii subjektívneho presvedčenia sťažovateľky o tom, že obchodná spoločnosť Prometheus bola (je) vlastníkom motorových vozidiel.

36. So zreteľom na uvedené krajská prokuratúra považovala za evidentné, že obchodná spoločnosť Prometheus nebola v postavení nepochybného vlastníka k zaisteným veciam, nebola tak aktívne legitimovaná na podanie žiadosti o zrušenie zaistenia vecí, preto postup okresnej prokuratúry, ktorá podanú žiadosť nevybavovala, hodnotila ako vecne správny, zákonu zodpovedajúci.

37. K námietke, že okresná prokuratúra nereagovala na námietku zaujatosti vyslovenú proti dozorujúcemu prokurátorovi, krajská prokuratúra reagovala vyhodnotením, že táto bola podaná s niekoľkomesačným časovým oneskorením, teda nie bezodkladne a, navyše, dôvodom námietok bol riadny procesný postup prokurátora v trestnej veci a tieto námietky nesvedčili o jeho pomere k predmetu trestného konania, k jeho subjektom, resp. k ich právnym zástupcom, prípadne k inému orgánu činnému v trestnom konaní. Argumentácia sťažovateľky preto nebola principiálne spôsobilá navodiť pochybnosti o nezaujatosti prokurátora okresnej prokuratúre pri výkone prokurátorského dozoru. O takej námietke sa v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná. Aj preto pokiaľ prokurátor okresnej prokuratúry o takej námietke nekonal, postupoval v súlade so zákonom.

38. Krajská prokuratúra v závere napadnutého uvedomenia pripomenula, že pochybnosti o nezaujatosti orgánu činného v trestnom konaní je spôsobilý založiť iba taký postup dotknutého orgánu, ktorý by bol vo výraznom – extrémnom rozpore so zákonom, vyvolávajúcom podozrenie z účelového postupu orgánu činného v trestnom konaní, čo v tejto trestnej veci v prípade osoby dozorujúceho prokurátora okresnej prokuratúry nebolo zistené.

39. Z uvedenej rekapitulácie je zrejmé, že krajská prokuratúra sa žiadosťou sťažovateľky o preskúmanie postupu prokurátora okresnej prokuratúry riadne zaoberala a na jej podstatné námietky poskytla dostatočné odpovede. V odôvodnení uviedla dôvody, pre ktoré argumenty sťažovateľky neakceptovala. Upovedomenie založila na ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bola žiadosť sťažovateľky vyhodnotená ako nedôvodná. Samotné právne závery vyslovené krajskou prokuratúrou v napadnutom upovedomení ústavný súd nepovažuje za neodôvodnené alebo arbitrárne, ale také, ktoré sú výrazom autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený zasahovať.

40. Pokiaľ krajská prokuratúra opomenula bližšie skúmať a vyhodnotiť výčitku sťažovateľky, ktorou spochybnila príkazy okresnej prokuratúry na zaistenie motorových vozidiel, pretože tieto jej boli doručené bez odôvodnenia (chýbala im strana č. 2), už samotná skutočnosť, že neskôr (2. januára 2024) jej tieto príkazy boli doručené úplné aj s odôvodnením, zjavne svedčí o reparácii zmieneného nedostatku samotnou okresnou prokuratúrou, preto ak krajská prokuratúra túto námietku osobitne v rámci konania o žiadosti podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku neriešila, nemohlo to neprípustne zasiahnuť do základných práv sťažovateľky.

41. Obdobne ústavný súd pristúpil aj k okolnosti, že krajská prokuratúra v upovedomení zvlášť nereagovala na argument sťažovateľky, že zaistené veci mali byť vrátené jej, pretože nik iný si v trestnom konaní neuplatnil právo na ich vrátenie. Krajská prokuratúra na túto námietku odpovedala už v uznesení, ktorým zrušila rozhodnutie vyšetrovateľa o vrátení vecí a na ktoré v konaní o žiadosti podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku odkázala, v ktorom okrem iného pripomenula, že žiadosť o zrušenie zaistenia a vrátenie oboch motorových vozidiel podala aj obchodná spoločnosť Unicredit. Táto skutočnosť vzhľadom na argumentačnú prepojenosť oboch

konaní krajskej prokuratúry neumožňuje ústavnému súdu hodnotiť upovedomenie z tohto dôvodu (absencie reakcie na argument sťažovateľky) ako ústavne nekonformné.

42. Ďalším, fundamentálnejším výhradám sťažovateľky však krajská prokuratúra, ako to vyplýva z jej odôvodnenia, evidentne venovala v upovedomení dostatočný priestor.

43. Ústavný súd pre úplnosť pripomína, že o náležitosti upovedomenia Trestný poriadok nepredpisuje. Samotný jeho obsah a rozsah je tak ponechaný na úvahe jeho spracovateľa. Napriek tomu musí mať upovedomenie orgánov činných v trestnom konaní takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, obsahu podania podávateľa a osobitostiam trestného konania, najmä jeho štádiu, v ktorom sa poskytuje. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dodáva, že na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu (resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (m. m. IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015).

44. Napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry ústavný súd v tomto smere vyhodnotil ako také, ktoré tieto požiadavky spĺňa.

45. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľkou napadnutý postup a upovedomenie krajskej prokuratúry nesignalizujú možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. že medzi sťažovateľkou napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry na jednej strane a obsahom tohto práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 23. decembra 2024 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

46. Sťažovateľka v postupe krajskej prokuratúry a jej upovedomení nachádza aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Už na prvý pohľad je zrejmé, že v tomto konkrétnom napadnutom konaní o žiadosti o preskúmanie postupu prokurátora podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku nemohlo vzhľadom na predmet a podstatu tohto konania k neprípustnému zásahu do vlastníckych práv sťažovateľky dôjsť (jeho výsledkom v žiadnom prípade nemohlo byť priame rozhodnutie o právach k zaisteným veciam). Aj v tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

47. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry, ústavný súd konštatuje, že tento článok dohovoru sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom. Krajská prokuratúra nemá postavenie súdneho orgánu a jej akékoľvek rozhodnutie nie je súdnym rozhodnutím v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nevzťahujú sa naň preto striktnie ani požiadavky vyplývajúce z práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré vyvodila judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa právo

na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

48. Vychádzajúc z uvedeného, možno uzavrieť, že tento článok dohovoru nie je na napadnutý postup a upovedomenie krajskej prokuratúry z 23. decembra 2024 aplikovateľný. Ústavná sťažnosť je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

49. Sťažovateľka zároveň tvrdí, že napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry bolo porušené aj jej právo podľa čl. 13 dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru.

50. Aj v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

51. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu